

Te De Haan, langs de Ringlaan, woont sedert jaren kunstschilder Frans Bakker. Vrienden, kennissen en kunstliefhebbers zijn bij hem steeds welkom.

De heer A. C. Roose, die zijn werk door en door kent, schreef ter gelegenheid van een tentoonstelling van zijn schilderijen te Brugge het volgende: «Het getuigt voor deze kunstenaar dat hij, in een zo buitenissige als verwarde periode van «kunstproductie» uitpakt, als iemand, die zich weinig bekommert om één of ander modieus «isme».

Van huize uit in contact met de schilderkunst - zijn vader was schilder-restaurateur - kreeg deze kunstenaar, geboren te Brussel en nu sedert lang woonachtig aan de kust, aldra gelegenheid zich in het vak te bekwamen. Eerst in Sint-Lukas te Schaarbeek, alwaar hij een eerste prijs met onderscheiding bekam, daarna onder leiding van Richir, in de Akademie voor Schone Kunsten te Brussel, en nog later kreeg hij les van Livemont te Schaarbeek. Deze laatste, naar het getuigenis van Frans Bakker zelf, heeft, op technisch gebied, wel de meeste invloed op hem uitgeoefend. Ook kunstschilder Bastien bewaarde hem in het tekenen en schilderen. Het zal zowat vijfendertig jaar zijn dat deze artiest het penseel voert en, naar we hebben kunnen oordelen bij het zien van zijn oeuvre, niet zonder brio en volgens welbepaalde eigen opvattingen en stijl.

Frans Bakker timmert niet langs de weg. Hij houdt zich buiten alle roemoer. Niemand zal hem zulks, vooral heden ten dage niet, ten kwade duiden. Ernstig, met volle overgave en door middel van een door vele buitenlandse reizen verrijmde bagage, heeft hij zich een niet te versmaden meesterschap weten eigen te maken. The Boston Art Monitor (U.S.A.) getuigde van hem: «Frans Bakker schildert zoals een Vlaming schildert, zoekt en streeft naar realisme, eerlijk, toch aangepast aan zijn conceptie van mens van de twintigste eeuw, hoewel hij zich verbiedt aan een «school» toe te behoren, of een soort «isme» te volgen. Hij gaat zijn eigen weg en laat alle systemen achter zich.

Frans Bakkers, die aangetast is door hetgeen Ensor noemde «de woede van het schilderen», geeft aan doeken een rijke tonaliteit, welke men bij de oude schilders terugvindt. Hij gebruikt oneindig genuanceerde grijze tinten en bruine schaduwen, zo donker, zo diep, dat ze zwarter lijken en zwaarder zijn dan zwart. Hij vindt tinten en tonen welke zijn komposities, bloemenstukken en stillevenen een eigen leven en een onuitsprekelijk «charme» bijbrengen. Frans Bakker, die de streek van de kust en de polders volledig in zich heeft opgenomen en ze met liefde op zijn doeken weergeeft, voelt hoe pikuraal zijn omgeving is. Zelfs als de zon op zijn werken niet aanwezig is kan men bij het bekijken van zijn schilderijen het trillende licht van dit hemellicht vermoeden.

In zijn landschappen is Bakker een meester die het goede en het schone van het wijde kustland vastlegt op zuivere, treffende en bijzonder aangename wijze. En neemt hij een eenvoudig keukenaanrecht, met potten en pannen tot tema van een schilderij, dan vergeet hij daar niet bij: de rode geraniumbloemen en het heldere, bijna transparante groen van de bladeren. En voorts geeft hij aan de alledaagse dingen een uitdrukking van gezelligheid die van de gegroepde voorwerpen een verrukkelijk geheel maakt.

Dat is niet alles. Bakker heeft geschilderd te Oostende en Menton, in Transvaal en de Verenigde Staten. Hij is echter altijd zichzelf gebleven en daarvan hebben wij het bewijs in zijn vissers en zijn portretten van zeebonken, geschilderd in hun echtheid en hun schilderachtigheid, in hun levendigheid ook: met de korte pijp tussen de dikke vingers en de rode zakdoek om de hals, waartegen de verweerde gezichten afsteken. Het werk van Frans Bakker ontstaat langzaam, na een grondige voorbereiding. Naar inspiratie is zijn oeuvre poëtisch en verstillend van sfeer en stemming. Zijn schilderijen zijn veelal momentopnamen waarin licht en schaduw gevangen worden en samen harmoniëren tot iets van tijdloze schoonheid.

Advokaat Ferdinand Milleville